

калъ да ся наслаждава на спокойствіе: той не излѣзълъ на бой и поручилъ войска-тъ на полководеца си Іоава, а самъ останълъ въ Іерусалимъ.

Веднажъ, при вечеръ, той излѣзълъ да подыха свѣжій воздухъ на плоскыя покровъ на дома си, отгдѣто ся видѣлъ всичкыя-тъ градъ, и гледалъ съ любопытство на всичкы-тъ страны, като чловѣкъ празденъ, незнаетъ съ никаквѣ работѣ. Праздность всякога ражда лоши мысли. Той видѣлъ една женѣ, която го плѣнила съ необыкновеннѣ-тъ си хубость. Тая жена ся наричала Вирсавіа; тя была супруга на Уріѣ, който былъ чловѣкъ съ отличны достоинства и единъ отъ военачалницы-тъ Давидовы. Давидъ испратилъ Уріѣ до полководеца си Іоавъ съ писмо, въ което му давалъ заповѣдъ да испрати Уріѣ въ найпрѣмеждно мѣсто и, кога ся начне боя-тъ, да оттегли отъ него всичкы-тъ воины, та да може непріятеля-тъ да го убіе безпрѣпятственно. Всичко ся свършило по повелѣніе-то Давидово: Уріа убили, а жена му, Вирсавіа, като прѣжалѣла Уріѣ, ся оженила за Давида.

И най добрыя-тъ чловѣкъ може да падне въ грѣхъ; но добродѣтельныя-тъ чловѣкъ не е способенъ да закъсни въ грѣха и надълго время да ся отвърне отъ добры-тъ чувства, които е хранилъ въ теченіе на прѣминалый си животъ, и които составятъ счастье-то му. Самъ Богъ му испраща своѣ-тъ помощъ. Той испратилъ до Давида пророка Наѡана. Пророка-тъ му казалъ: „въ единъ градъ живѣли два чловѣка: единъ отъ нихъ былъ богатъ, а другыя-тъ сиромашъ. Богатыя-тъ ималъ цѣлы стада овцы и кравы; а бѣдныя-тъ ималъ само една овчицѣ, кождо той купилъ, когато была още мѣничкѣ; той ѣ отхранилъ, и тя составлявала всичко-то му богатство. Той дѣлилъ съ неѣ оскудиѣ-тъ си хранѣ, пилъ съ неѣ изъ единъ чашѣ, тя спала на рѣцѣ-тъ му. Веднажъ дошълъ гостъ на богатыя; нему ся посвидѣло да заколи за него единъ отъ овцы-тъ си, отнелъ отъ сиромаша любимѣ-тъ му овцѣ и сготовилъ отъ неѣ ястие за гостя си.“